

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.815 van 18 december 2008
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X
tegen:
de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Avaarse origine.

In 1990 trouwde u met uw achterneef Angutayev Gaziyavdibir (OV 5.745.803).

Vanaf toen bekeerde u zich tot de zuivere islam.

Uw man en andere leden van de geloofsgemeenschap werden geregeld aangehouden door de politie op de markt.

Ook in het gebedshuis werden zij vaak lastiggevalen en opgepakt.

Op 5 februari 2000 werd een huiszoeking gedaan bij Omarov Anguta.

De volgende dag werd ook in uw huis een huiszoeking gehouden door twee mannen in burger met een vrouw als getuige, maar er werd niets gevonden.

Op 7 februari 2000 werden Anguta en een andere broeder, Shamil Sulikov, door een groep mannen op straat aangevalen. Shamil overleed aan zijn verwondingen en Anguta werd gedurende een maand thuis verzorgd. Daarna dook hij onder en vluchtte hij naar België.

De politie kwam ook vaak bij u op bezoek, zogezegd voor documentencontrole. Zij vroegen steeds naar uw man.

Op 10 juni 2003 werd Abdurazakov, de vervanger van Ayub, door de politie gearresteerd. Nog enkele andere leden van de gemeenschap werden aangehouden.

Uit schrik om zelf ook opgepakt te worden, dook uw echtgenoot onder bij uw zus Sapiat.

U verbleef bij uw andere zus, Zugrizjat, maar keerde terug naar huis toen u van uw kinderen vernam dat de OMON en FSB een huiszoeking wilden doen. Ze zeiden u dat ze op zoek waren naar wapens.

Later kwamen ze nog enkele keren terug.

Uw man vertrok voor een tijdje naar Dagestan, maar keerde anderhalve maand later terug naar Astrakhan. Hij werd steeds door zijn vader verwittigd wanneer de politie in aantocht was.

Na de gijzeling in Beslan in september 2004 werd u nog strenger aangepakt. U werd op straat gecontroleerd en moest afzien van uw moslimkledij.

Uw echtgenoot liet zich in oktober 2004 uitschrijven in Astrakhan en liet de domiciliëring regelen door zijn oom in Kvanada.

U besloot het land te verlaten en vertrok naar Moskou op 18 november 2004.

U vroeg op 29 november 2004 asiel aan in Polen, waar u na een maand de procedure stopzette en terugkeerde naar Moskou.

In april 2005 vertrok u naar België, maar u werd omwille van uw asielaanvraag in Polen teruggestuurd.

U reisde opnieuw naar Moskou op 30 september 2005, waar u tot 20 januari 2006 bleef. Daarna keerde u terug naar België, waar u op 26 januari 2006 voor de tweede maal asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

U bent in het bezit van een intern Russisch paspoort.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. De asielzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag tot erkenning is gerechtvaardigd. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen worden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat moslims die door de Russische autoriteiten als niet-traditionele moslims worden beschouwd, in sommige gevallen slachtoffer kunnen worden van vervolging.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov door de autoriteiten in het oog wordt gehouden, maar nergens blijkt dat deze gemeenschap de laatste jaren als gemeenschap daadwerkelijk het slachtoffer is van vervolging door de autoriteiten.

In hoeverre een individueel lid van deze gemeenschap slachtoffer zou zijn van vervolging, dient dan ook individueel beoordeeld te worden.

Met betrekking tot uw persoonlijke asielverklaringen werd vastgesteld dat u uw asielaanvraag hoofdzakelijk baseert op dezelfde asielmotieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, Angutayev Gaziavdibir (OV 5.745.803).

Aangezien in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"U haalde ter staving van uw asielaanvraag aan dat u de Russische Federatie diende te verlaten omdat u er vervolgd werd door de Russische autoriteiten omwille van uw lidmaatschap bij het moslimbroederschap van Anguta (Ayub) Omarov in Astrakhan.

U slaagde er tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal echter niet in om uw individuele vrees voor vervolging in de Russische Federatie aannemelijk te maken, noch aan de hand van uw verklaringen, noch aan de hand van de door u voorgelegde documenten.

Zo dient er eerst en vooral op gewezen te worden dat u geen enkel bewijs of document kon voorleggen ter staving van de verschillende aanhoudingen die u in de loop der jaren verklaarde ondergaan te hebben door de Russische ordediensten in Astrakhan. In juni 2003 zou er bovendien een huiszoeking bij u plaatsgevonden hebben (CGVS p.6), maar ook ter staving hiervan kon u geen enkel bewijs of document neerleggen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u daarna tot aan uw vertrek niet meer in aanraking bent gekomen met de Russische autoriteiten. U verbleef toen bij familieleden, thuis of soms in Dagestan (CGVS p.6).

Behalve het feit dat u de door u aangehaalde problemen en incidenten niet kon ondersteunen met bewijzen, dienen een aantal tegenstrijdige en onlogische elementen opgemerkt te worden binnen uw verklaringen, waardoor uw bewering als zou u het slachtoffer geweest zijn van een individuele vervolging in de Russische Federatie ongeloofwaardig wordt.

Zo is het eerst en vooral volledig in tegenstrijd met de door u aangehaalde ernst van uw individuele vrees voor vervolging in de Russische Federatie dat u na uw vertrek in november 2004 en na uw asielaanvraag in Polen en in België nog tot twee maal toe naar de Russische Federatie bent teruggekeerd.

Verder is het ook weinig logisch dat u bij uw eerste terugkeer in december 2004 in Moskou ondergedoken diende te leven, terwijl u zich daar bij uw tweede terugkeer, in september 2005, plots officieel liet registreren. Toen u gevraagd werd waarom u zich toen wél liet registreren, in tegenstelling tot de eerste keer, legde u uit dat u dit deed voor het geval dat men u zou arresteren omwille van uw Kaukasisch uiterlijk. Indien u een propiska zou kunnen tonen, zou u vrijgelaten worden (CGVS p.2). Deze uitleg strookt echter niet met uw eerste, noodgedwongen ondergedoken verblijf in Moskou, noch met uw vrees voor vervolging, en is bovendien tegenstrijdig met de verklaring die u net voordien nog aflegde tijdens hetzelfde gehoor voor het Commissariaat-generaal en waarin u stelde dat uw gegevens in de computer zaten en dat ze op u joegen (CGVS p.2). Het is dan ook volstrekt onlogisch dat u zich in zulke situatie en in deze wetenschap officieel zou laten registreren en op die manier uw aanwezigheid opnieuw kenbaar zou maken bij de autoriteiten.

Uw individuele vrees voor vervolging wordt daarnaast nog verder ondergraven door de vaststelling dat u zich, ondanks de door u aangehaalde problemen en het feit dat uw naam geregistreerd stond in de computer, tijdens uw tweede verblijf in Moskou probleemloos leek te kunnen bewegen in de Russische Federatie. Zo zei u dat u in Moskou zelf inkopen deed op de markt (CGVS p.2-3) en dat u zelfs nog op een officiële manier heen en weer reisde naar Dagestan om uw vader en uw familie te bezoeken (CGVS p.2). Ter staving van dit traject legde u overigens enkele officiële treinticketten neer, waaruit kan afgeleid worden dat u hiervoor gewoon het openbaar vervoer gebruikte. U maakte geen gewag van enig probleem dat u tijdens deze trajecten of tijdens uw verblijf in Dagestan zou ondervonden hebben, en wel integendeel. U legde uit dat u er niet officieel gezocht werd (CGVS p.2), waarmee u uw voorgaande bewering, als zouden uw gegevens bekend zijn en men op u zou jagen, flagrant tegensprekt.

Rekening houdend met het feit dat uw gegevens in de computer stonden en dat men meteen alert zou zijn bij een registratie, zoals u zelf verklaarde (CGVS p.2), is het bovendien volstrekt

onlogisch en allerm minst geloofwaardig dat u in maart 2004, in een periode waarover u juist beweerde dat u elk contact met de autoriteiten probeerde te vermijden (CGVS p.6), nog een rijbewijs kon aanvragen in Astrakhan, dat u bovendien net voor uw vertrek naar Europa eind 2004 blijkbaar zonder problemen bij de autoriteiten een nieuw Russisch paspoort kon regelen voor uzelf, uw echtgenote en uw dochter Fatima, en dat u zich vervolgens in Astrakhan liet uitschrijven en zich in Dagestan liet registreren, kennelijk ook zonder hierbij enig probleem te ondervinden.

Tenslotte dient naast deze weinig aannemelijke en tegenstrijdige vaststellingen nog opgemerkt te worden dat u uw internationaal paspoort niet kon voorleggen ter staving van uw asielaanvraag, wat uw algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang brengt. U stelde dat u het had moeten afgeven aan de smokkelaar in april 2005 en dat u het nooit hebt teruggekregen (CGVS p.9). Door het ontbreken van uw internationaal paspoort kan er echter geen uitsluitel gegeven worden over waar u voor uw aankomst in België verbleven heeft en of u de mogelijkheid had om in een derde land op een legale manier te verblijven.

Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat ook uw verklaringen over uw reisroute niet geloofwaardig zijn. U verklaart dat u met de trein vanuit Moskou tot in Minsk bent gereisd en vervolgens met de wagen tot in België, niet enkel zonder uw internationaal paspoort, maar ook zonder enige identiteitscontrole onderweg te hebben ondergaan (CGVS p.9). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat er voor het binnentreden van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Uitzonderingen op deze controles zijn quasi onbestaande. Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat u gespaard bent gebleven van enige identiteitscontrole en dat u zonder het vereiste document, zijnde een internationaal paspoort, tot in België hebt kunnen reizen."

Gezien bovenstaande vaststellingen omtrent de algehele geloofwaardigheid van uw echtgenoot, kan ook aan de door u aangehaalde problemen, namelijk het feit dat ze uw handtas controleerden als u buitenkwam (CGVS p.3), bijgevolg geen geloof meer gehecht worden.

Ook in uw hoofde dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas, namelijk uw Russisch paspoort en dat van uw echtgenoot, een kopie van het paspoort van uw dochter Fatima, treinticketten, een kopie van het registratiebewijs voor u en uw echtgenoot in Moskou, een kopie van de geboorteaktes van uw kinderen en het rijbewijs van uw echtgenoot kunnen hogervernoemde conclusie niet wijzigen aangezien zij geen bewijs vormen van de door u aangehaalde problemen.

De paspoorten, uw rijbewijs en de geboorteaktes bevatten immers louter persoonsgegevens. De treinticketten staven de treinritten tussen Moskou en Machatsjkala, Machatsjkala en Moskou en Moskou en Minsk.

De registratiebewijzen van u en uw echtgenoot betreffen een registratie in Moskou van 13 oktober 2005 tot 13 januari 2006."

4. De beroepen van verzoekster en haar echtgenoot, Gaziyavdibir ANGUTAYEV, werden wegens samenhang samen ter terechtzitting behandeld.

Deze samenhang blijkt uit het administratief dossier en wordt door verzoekster erkend in haar verzoekschrift (zie p. 1).

Bij arrest nr. 20.813 van 18 december 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd aan verzoeksters echtgenoot, Gaziyavdibir ANGUTAYEV, de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Eenzelfde besluit dringt zich dan ook op voor wat verzoekster betreft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 december 2008 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.